

МАРТИН КОЛЕВ

ЗАГАДКА

chitanka.info

Беше жилав горещ следобед и през отворените прозорци радиата не спираха да бръщолевят за убийството на първата дама. Трагичното събитие укроти духа на великденското настроение и хората си стояха вкъщи, разговаряха над чаша изстуден зелен чай и си правеха вятър с вестниците, в които се говореше само за новата война.

За мен подобни въпроси въобще нямаха значение. Всъщност, в момента и Великден, и бойните действия, и предалите Богу дух бяха напуснали мислите ми. От ужасната жега мигрената ми отново се заобажда и мерех нагретите улици със замаяна глава. А вече от два дни бях на път.

Петър плет плете, Петър път препъва. Тръгнах по тъмно, гаврътнах си кафето на една глътка и отпраших. Беше ми указано да не ползвам никакъв транспорт — ето защо не бях стигнал още. Не само трамвай или метро, не можех да се кача на стоп или да си взема такси. Но инструкциите са си инструкции, като си по-надолу по веригата ще изпълняваш. А от мен по-надолу не знам дали имаше.

Към четири навлязох във въпросния квартал — стар, реномиран комплекс с многоетажни тухлени постройки от двете страни на улицата и много кестенови и акациев дървета, които хвърляха тежка сянка върху улицата. Благодарих на малкото останал ми късмет, защото почти веднага съзнанието ми се проясни и болката се размъти заедно със слънчевите лъчи. Казвали са ми, че ми е най-вече от втълпение мигрената, но как да си втълпя, че си втълпявам подобно нещо?

В квартала обаче се навъртаха доста чернилки, които притежаваха занемарени наследствени имоти и се изхранваха, както дойде. Опипах заднешком с ръка дъното на раницата си, за да проверя дали по-важните неща са на мястото си. Обикновено ги слагам под останалите принадлежности и съм привикнал да ги преглеждам чрез допир щом видя тъмен субект или се озова на място като това. Меката кожа на портфейла, острите зъбци на ключовете, клавишите на телефона, ръбатата дръжка на пистолета. Всичко си беше на мястото. На една уличка видях чернокож брадясал тип на каручка, карана от тъмен кон с кални копита. В каручката имаше всякакви вехтории и боклуци, както и един разпран матрак, който в първия миг взех за труп.

Към пет без четвърт спрях пред някаква скара с пейки отпред и седнах да изям един дюнер. Беше голям, с много месо и ориз, и ми

дойде добре след дългото ходене. Помолих да ползвам тоалетната, за да си напълня шишето с вода, и си поръчах още един дюнер — не от глад, а за да ми отпочинат още малко краката. Усещах една голяма пришка да ми се образува точно между палеца и показалеца.

В пет според инструкциите свих надясно, по малка уличка с измазани кооперации. По много от тях се виеше бръшлян. И тук беше сенчесто, дори мрачно за тази част на деня. Погледнах към небето, но нямаше нито облаци — само една врана пресичаше хоризонта право надясно. Стигнах до кооперацията. Вратата на вход „С“ зееше отворена, а пред нея бяха разхвърляни разпокъсани вестници. Във входа се носеше задушлива миризма на пържено. Качих се по стълбите и когато лампата угасна, изкарах пистолета от раницата си и натиснах звънеца на средната врата.

На светлината от коридора се очерта силуетът на висок хърбав арабин с широки ноздри. Насочих пистолета, но нещо ми пречеше да натисна спусъка. Колебанието продължи само няколко секунди, но те се оказаха достатъчни: входната врата отляво се отвори и оттам изникнаха очертанията на ръка, държаща пистолет като моя.

Бях мъртъв.

Но мъртъв какво?

(правилният отговор е на: <http://загадка.vlasath.org>)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.